

Nr 48

Jordbruksutskottets betänkande i anledning av motion angående fisket med parrysjor vid Blekingekusten.

I motionen 1971:1021 av herr Karlsson i Ronneby m. fl. (s, c, fp och m) har yrkats att riksdagen hos Kungl. Maj:t hemställer om sådan ändring i 1950 års lag om rätt till fiske att s. k. parrysjor blir hänfödda till rörliga redskap, samt att 11 § i 1950 års lag får följande lydelse: "Med nät och parrysjor, som är att hänföra till rörligt redskap, samt med långrev och tobisnot är fisket fritt ända in till stranden."

Utskottet har inhämtat yttranden över motionen från fiskeristyrelsen, länsstyrelsen i Blekinge län och Sveriges fiskares riksförbund. Se bilaga till detta betänkande.

Utskottet. Syftet med förevarande motion är att parrysjan dels genomgående skall betraktas som rörligt redskap och dels jämsställas med nät, dvs. att fiske med parrysja på enskilt vatten skall vara fritt för envar svensk medborgare ända in till stranden av Blekinge läns södra kust.

Utskottet vill framhålla att parrysja som inte står kvar i vattnet mer än högst två dygn i följd enligt lagen om rätt till fiske får betraktas som rörligt redskap, vilket innebär att den får användas bl. a. för fiske på enskilt vatten vid Blekinge läns södra kust intill ett visst i lagen angivet avstånd från strand. Utskottet finner i likhet med flertalet remissinstanser att tillräckliga skäl inte förebragts för en sådan vidgning av rätten att använda parrysjor som avses med motionen.

Utskottet hemställer således

att riksdagen lämnar motionen 1971:1021 utan åtgärd.

Stockholm den 14 oktober 1971

På jordbruksutskottets vägnar

NILS G. HANSSON

Vid detta ärendes slutbehandling har närvarit: herrar Hansson i Skegrie (c), Mossberger (s), Persson i Skänninge (s), Johanson i Västervik (s), Heddin (m), Jonasson (c), Magnusson i Grebbestad (s), Krönmark (m), fru Lindberg (s), herrar Larsson i Borrby (c), Takman (vpk), Berndtsson i Bokenäs (fp), Åberg (fp), Bergqvist (s) och fru Theorin (s).

Yttranden över motionen 1971:1021**Fiskeristyrelsen (18.3.1971)**

Fiskeristyrelsen anför.

Motionen utmynnar i två förslag, nämligen 1) att riksdagen hos Kungl. Maj:t hemställer om sådan ändring i 1950 års lag om rätt till fiske att s. k. parryssjor blir hänfödda till rörliga redskap; samt 2) att, (sista satsen i) 11 § 1950 års lag får följande lydelse: "Med nät och parryssjor, som är att hänföra till rörligt redskap, samt med långrev och tobisnot är fisket fritt ända in till stranden".

Lagen den 1 december 1950 (nr 596) om rätt till fiske skiljer mellan fast och rörligt fiskeredskap. Definitionen på fast fiskeredskap återfinnes i 1 § nämnda lag men har sedermera i oförändrat skick överförts till 2 §, tredje stycket (SFS 1967:164). Vad som icke är fast fiskeredskap är rörligt redskap.

Definitionen på fast fiskeredskap har i fiskerättslagen följande lydelse.

"Med fast fiskeredskap förstås i denna lag fiskebyggnad, så ock med ledarm försett fiskeredskap, vilket medelst pålar eller tyngder eller annorledes fästes vid botten eller stranden och avses skola kvarstå längre tid än två dygn i följd". I motionen avsett slag av parryssja har ledarm och är som regel genom tyngder el. dyl. fäst vid botten. Beroende på om en ryssja är avsedd att kvarstå på samma plats kortare eller längre tid än två dygn kan den därför bli antingen rörligt eller fast redskap. Båda dessa två tidsmässigt olika utsättningar av ryssjor förekommer i svenskt fiske.

Ett omfattande fiske med småryssjor använda främst som rörligt redskap för fångst av s. k. gulål (uppväxande ål, vilken som regel är mer eller mindre gulfärgad) har sedan länge förekommit på västkusten och i Öresund. I Öresund har sålunda dylikt fiske med parryssjor förekommit ända sedan 1920-talet. Sedan omkring ett par årtionden tillbaka har det blivit vanligt även vid Götalands östersjökust. Under 1960-talet har fiske med parryssjor i Öresund och vid Götalands östersjökust mångenstädes starkt intensifierats och åtskilliga klagomål över detsamma och önskemål om reglering därav har framkommit, kanske främst från öresundsområdet. Fisket ifråga skall tidigare vanligen ha skett med ryssjor använda såsom rörligt redskap enligt ovanstående definition. På senare tid – särskilt sedan man fått de mot röta motståndskraftiga konstfibrerna – har en betydande mängd personer, som inte tillhör den egentliga yrkesfiskarbefolkningen börjat nyttja parryssjor, varvid ryssjorna ofta sättes t. ex. ena lördagen och tas upp nästa lördag och därför i dylikt fall måste betraktas som fast redskap. Parryssjor användes både på enskilt och allmänt vatten. För att utsätta fast redskap på allmänt vatten kräves tillstånd av länsstyrelse. Det är emellertid tämligen svårt att bevisa att redskapen verkligen stått ute en sammanhängande tid längre än 48 timmar och därför svårt att stävja överträdelser. Styrelsen har åtskillig tid haft sin uppmärksamhet riktad på problemet ifråga. Detta har emellertid, såsom av femte stycket i motionen framgår ett visst samband med bestämmelserna i konventionen den 31 december 1932 med Danmark angående fiskeriförhållandena i de till Sverige och Danmark gränsande farvattnen. Denna konvention är nu under omarbetning och torde snart föreligga i reviderat skick. I avvaktan härpå har styrelsen icke velat ta upp problemet med parryssjefisket, vilket kanske i första hand torde behöva överses ifråga om Öresund men tydligen även för åtminstone delar av

västkusten och Götalands östersjökust. Styrelsen finner det därför mindre lämpligt att nu i fiskerättslagen införa en föreskrift om att parrysssjor generellt skall anses som rörligt fiskredskap. En sådan åtgärd torde för övrigt på sina håll på landets sydkust dra med sig anspråk om ersättning för mistad fiskerätt från ägare av enskild fiskerätt.

Styrelsen får därför avstyrka motionen i denna del.

I fråga om det andra av de önskemål vari motionen utmynnar må följande sägas.

I 11 § fiskerättslagen (jfr SFS 1956:214) föreskrives följande: "Vid Blekinge läns södra kust (väster om Torhamns udde) må varje svensk medborgare med rörligt redskap fiska i enskilt vatten på ett avstånd ej understigande trehundra meter från fastlandet eller från ö av minst etthundra meters längd eller, där den stranden följande kurvan för högst tre meters djup går längre ut, utanför denna djupkurva . . . . . Med nät, som är att hänföra till rörligt redskap samt med långrev och tobisnot är fisket fritt ända in till stranden". Fiske med här åsyftat slag av parrysssjor vid Blekinge läns södra kust är därför enligt denna paragraf fritt för varje svensk medborgare på enskilt vatten först på ett avstånd ej understigande 300 meter från fastlandet etc. Och detta gäller vare sig parrysssjor användes som fast eller rörligt redskap. Däremot får fiske med nät, som är att hänföra till rörligt redskap, samt långrev och tobisnot fritt bedrivas ända in till stranden. Ryssja är ett instängningsredskap och kan därför i lagens mening inte hänföras till "nät" (jfr s. 78 samt 121 i SOU 1947:47 Fiskerättskommitténs betänkande).

Ifråga om fiske med parrysssja vid Blekinge läns södra kust har i varje fall i de i motionen åberopade domarna 15 § fiskerättslagen icke ansetts kunna åberopas.

Styrelsen uppfattar det andra förslaget i motionens slutkläm så att motionärerna önskar att icke blott fiske med nät som är att hänföra till rörligt redskap samt långrev och tobisnot utan även fiske med parrysssja som är att hänföra till rörligt redskap skall vara fritt ända in till stranden vid Blekinge läns södra kust. Ett bifall härtill medför både fördelar och nackdelar.

Det torde icke råda någon tvekan om att för en yrkesfiskare som vid Blekinge läns södra kust nu fiskar ål med parrysssjor och nu enligt huvudregeln i fiskerättslagen måste hålla sig på minst 300 meters avstånd från fastlandet, eller från ö av minst etthundra meters längd. Det skulle bli en påtaglig fördel att överallt få fiska fritt ända in till stranden. Fördelen består inte bara direkt däri att han till sitt förfogande får tillgång till betydligt större vatten än nu (utan att eventuellt betala arrende) utan också däri att fiske med parrysssjor får anses mera arbetsbesparande än om han skall använda t. ex. långrev.

Å andra sidan råder det ingen tvekan om att ett bifall till förevarande framställning kommer att dra med sig anspråk på ersättning för intrång från de nuvarande innehavarna av den enskilda fiskerätten. Erfarenheter från de ersättningar som utgick i anslutning till lagen om ersättning för mistad fiskerätt (SFS 1950:599) gör det sannolikt att dessa anspråk kan komma att bli mycket betydande. Såvitt styrelsen har sig bekant har alla framställningar avseende Blekinge-kusten om sådan ersättning i anledning av intrång m. m. genom 1950 års lag om rätt till fiske redan slutbehandlats och har tiden för ingivande av ansökan om sådan ersättning för länge sedan gått ut.

Det kring mitten av 1950-talet stora ålbottengarnsfisket vid Götalands syd- och östkust har under senare år gått alltmer tillbaka. Nedgången för Blekinge läns del framgår av efterföljande P. M. Möjligt är att därvid flera orsaker medverkar. Med största sannolikhet måste emellertid det till

Götalands östersjökust sedan ett tjugotal år bedrivna ålfisket med parryssjor ha spelat en väsentlig roll härvidlag. I Blekinge och flera län på ostkusten har man redan till skydd för ålbeståndet infört särskilda minimimåttbestämmelser. Många klagomål har till styrelsen inkommit över den stora omfattning fisket med parryssjor fått på kuststräckan ifråga. Ett frisläppande intill stranden av ålfiske med parryssjor måste därför avsevärt öka trycket på det tydligen redan hårt belastade ålbeståndet i Blekinge, något som förmodligen kommer att märkas i ålbottengarnfisket. Såsom av tabellen framgår har i Blekinge antalet ålbottengarn under perioden 1950–1969 sjunkit till hälften medan totala ålfångsten i ålbottengarn år 1969 gått ned till knappt 40 % av 1950 års fångst. Den vid våra kuster uppväxande ålen ("gulålen") går efter kanske 5–8 års tid över i ett utvandningsfärdigt stadium ("blankål"). Tidigare (före 1950-talet) togs i Blekinge som tabellen visar allra största delen ålfångsten i ålbottengarn, som är stora fasta redskap. Ålfångsten i sistnämnda redskap utgöres i regel till alldeles övervägande del av blankål, men även en del gulål kan ingå, ofta olika på olika platser. Priset på gulålen ligger vanligen avsevärt under priset på blankålen, varjämte den i parryssjorna fångade ålen i genomsnitt brukar vara avsevärt mindre (och alltså yngre) än ålbottengarnsålen. Sett ur national-ekonomisk synpunkt blir det därför värdefullare om ålen tas upp som blankål än som gulål.

Erfarenheterna av de frigivanden av fiske, som skedde genom 1950 års fiskerättslag, visar att – såsom framgår av talrika klagomål från särskilt ostkusten – det på litet längre sikt ofta blivit deltidsfiskare men inte yrkesfiskarbefolkningen som främst dragit den verkliga nyttan av frigivanden av fiske.

Något behov av att i förevarande sammanhang gynna sistnämnda grupper genom att frige parryssjefiske intill stranden kan näppeligen anses föreligga. Fiskelagstiftningen ger tyvärr icke möjlighet att endast medge yrkesfiskare rätten att fiska med parryssjor ända in till land.

Styrelsen får därför avstyrka att vid Blekinge läns södra kust fiske med parryssja, brukad såsom rörligt redskap, får utövas av varje svensk medborgare ända in till stranden.

P. M. ang. ålfisket i Blekinge län (uppg. från SOS Fiske tab. M, N och 3 enl. 1969 års uppställning)

År	Antal botten- garn	Total ål- fångst i bot- tengarn (ton)	Ålfångst per botten- garn (ton)	Total ål- fångst (ton)	Annan ål- fångst än i ål- bottengarn (ton) ¹
1950	338	312	0,92	357	45
1951	303	287	0,95	339	52
1952	313	239	0,76	292	53
1953	301	277	0,92	334	57
1954	291	270	0,93	321	51
1955	292	258	0,88	323	65
1956	280	174	0,62	235	61
1957	275	223	0,81	314	91
1958	282	170	0,60	241	71
1959	270	238	0,88	380	142
1960	262	185	0,71	281	96
1961	243	196	0,81	270	74
1962	233	174	0,75	249	75
1963	230	199	0,87	263	64
1964	219	164	0,75	258	94
1965	203	136	0,67	245	109
1966	194	167	0,86	278	111
1967	194	110	0,57	199	89
1968	185	123	0,67	201	78
1969	174	117	0,67	203	86

¹ Kvantiteterna i denna kolumn torde i varje fall vad gäller senare år till övervägande delen utgöras av ål fångad i parryssjor.

Länsstyrelsen i Blekinge län (5.4.1971)

Länsstyrelsen, som inhämtat yttranden i ärendet från lantbruksnämnden i länet, Blekinge Provinsförbund av RLF och Svenska Sydkustfiskarnas Centralförbund, finner i likhet med lantbruksnämnden att gällande fiskelagstiftning bör göras till föremål för översyn och anser sig i överensstämmelse med vad fiskerinämden i länet uttalat inte kunna tillstyrka bifall till motionen.

Lantbruksnämnden i Blekinge län anför.

Av tillgänglig fiskeristatistik framgår, att ålfångsten i länet gått kraftigt tillbaka. År 1969 beräknas fångsterna ha uppgått till något över 200 ton, vilket innebär en minskning med 130 ton jämfört med år 1953. Fångstminskningen beror på minskad ålförekomst utefter Blekingekusten. Även andra kuststräckor i landet synes ha drabbats av vikande fångster. Ålfisket inom länet måste dock tillmätas ekonomisk betydelse. Det sammanlagda värdet av ålfångsten för år 1969 beräknas ha uppgått till ca 2 milj. kr. och utgjorde något mera än 12 % av sammanlagda värdet av allt fiske inom länet.

Det viktigaste ålfisket bedrivs med ålbottengarn och är i stort sett koncentrerat till länets östra kust samt Listerlandet. I ålbottengarnsfisket fångas så gott som enbart blankål – dvs. ål, som är på vandring ut ur Östersjön.

Utöver bottengarn fiskas ål med ålhommor, parryssjor, långrev, ljuster

och ålsax. De största fångsterna av ål i de sist uppräknade redskapen göres med parrysjor. I dessa fångas i stort sett endast gulål, dvs. mindre ål, som ännu ej utvecklats till blankål.

Parryssjefisket efter gulål bedrivs för närvarande dels yrkesmässigt och dels som fritidsfiske. Det kan framhållas, att fritidsfiske med detta redskap under senare år fått en allt större omfattning. Då fisket efter den mindre ålen, dvs. gulålen, uppenbarligen orsakat en för kraftig beskattning av ålbeståndet vid kusten, infördes i länsfiskestadgan under år 1970 ett fångstminimimått om 45 cm. på ål. Ett alltför omfattande fiske av gulål innebär minskade fångster av blankål i ålbottengarnen och gulålfisket utgör därför en mindre lämplig inriktning av ålfisket.

1950 års lag om rätt till fiske tillåter varje svensk medborgare att fiska vid Blekinge läns södra kust (väster om Torhamns udde) med rörligt redskap på enskilt vatten intill 300 meter från land eller intill kurvan för tre meters djup där denna går längre ut. Detta gäller även parryssjor om de *nyttjas såsom rörligt redskap*, dvs. om de tagas upp ur vattnet inom 48 timmar. På södra kusten är dessutom fiske med nät, långrev och tobisnot tillåtet ända in till stranden.

På enskilt vatten längs Blekinges ostkust är fisket med skötar, sillnät och tobisnot tillåtet. Vidare är långrevsfiske tillåtet i viss utsträckning i vatten, som är minst tjugo meter djupt.

Fiske med ålhommar med högst 1,5 meters höjd är fritt på allmänt vatten.

Bestämmelserna om det fria nätfisket vid länets södra kust har medfört ett ohämmat fritidsfiske med 10 000-tals nät intill land, samtidigt som den stora allmänheten ej kan bedriva fiske med exempelvis mete och spinn från land. Dessa förhållanden framstår därför såsom helt otillfredsställande och är till förfång för såväl yrkesfisket som den breda allmänheten, som önskar bedriva fiske med handredskap i sport- och rekreations-syfte.

Ett generellt frigivande av parryssjefisket på enskilt vatten skulle medföra en situation, som för närvarande föreligger beträffande nätfisket. Enligt nämndens mening bör ett frigivande icke tillåtas eftersom ålbeståndet kan komma att beskattas i en omfattning, som skulle medföra fara för utfiskning och därmed vara till skada för det yrkesmässiga ålfisket. De befarade följderna framstår som särskilt allvarliga, då trenden beträffande ålbeståndet signalerar behov av begränsning i fisket efter gulål.

De gällande fiskerättsliga bestämmelserna finner lantbruksnämnden inte idag vara särskilt väl avvägda med hänsyn till berättigade krav såväl från yrkesfisket som från andra intressen inom berörda område. Därvid bör även företagsenheter med kombinationen jordbruk och fiske beaktas. Införandet av syntetiskt material i fiskeredskapen har rubbat själva grundförutsättningarna för fiskets bedrivande på ett sätt, som uppenbarligen inte kunde förutses vid antagandet av nu gällande fiskerilagstiftning. Den berörda lagstiftningen bör därför enligt nämndens uppfattning bli föremål för översyn.

Vid sådan översyn bör särskilt övervägas möjligheterna att bereda yrkesfiskarna rätt till parryssjefiske, exempelvis genom särskilda tillstånd av Länsstyrelsen. Sådana tillstånd skulle kunna ges i begränsad omfattning och ha formen av försöksverksamhet under viss tid samt omfatta vissa bestämda områden längs kusten. Möjligheter bör också finnas att till skydd för ålbeståndet bestämma maximalt antal ryssjor som får användas inom ett visst område samt att införa bestämmelser om maskstorlekar i ålryssjor. Ifrågavarande tillstånd skulle vara motiverade av sociala skäl, då äldre fiskare ofta ej orkar med det fysiskt mycket ansträngande fisket ute

till havs. Därför är dessa fiskare i hög grad beroende av att kunna bedriva ett inomskärsfiske, som ger dem möjlighet till inkomst.

Ärendet har även behandlats inom *lantbruksnämndens fiskerinämnd*, som anför.

Fisket med parrysjor vid länets kust har stor omfattning. I dessa redskap fångas i huvudsak mindre ål s. k. gulål. Fisket bedrivs av såväl yrkes- som fritidsfiskare. Någon särskild fiskestatistik om fångsterna i parrysjor finns icke, dock torde man kunna få en någorlunda uppfattning om fångsternas storlek ifall man närmare studerar den årliga totala ålfångsten inom länet och jämför denna med den årliga ålfångsten i bottengarnsfisket enligt följande:

År	Ålfångst totalt ton	Därav ålfångst i bottengarn ton
1953	334	277
1954	321	270
1955	323	258
1956	235	174
1957	314	223
1958	241	170
1959	380	238
1960	281	185
1961	270	196
1962	249	174
1963	263	199
1964	258	164
1965	245	136
1966	278	167
1967	199	110
1968	201	123
1969	203	117

Jämföres ålfångsten från år 1953 med den år 1969, finner man att fångsten i bottengarn har minskat från 277 ton år 1953 till 117 ton år 1969, medan totalfångsten av ål fångad med samtliga ålfiskeredskap (bottengarn, parrysjor, långrev och ljuster m. m.) har minskat från 334 ton år 1953 till 203 ton år 1969. Av 1969 års fångst kan ca 70 ton beräknas härröra från parrysjefisket.

1970 års ålfiskestatistik är f. n. ej helt klar men fångsten i bottengarn har enl. hittills inkomna uppgifter gått tillbaka ytterligare och kan beräknas till ca 90 ton. Även ålfångsten i parrysjor har under 1970 gått kraftigt tillbaka.

Ett generellt frigivande av ålfisket med parrysjor vid länets södra kust på det sätt motionärerna avser, skulle otvivelaktigt komma att öka fiskeintensiteten med dessa redskap, och detta skulle då inträffa när tillgången på ål minskar.

Ett mycket stort antal fritidsfiskare skulle på så sätt få möjlighet att göra fångster, inte minst av gulål, i en betydande omfattning. De yrkesfiskare, som för närvarande bedriver detta fiske, skulle på längre sikt knappast kunna fortsätta härmed, eftersom tillgången på ål ej skulle medge ett rationellt och lönsamt bedrivet yrkesfiske.

Gulålsfisket med parrysjor har ekonomisk betydelse i synnerhet för de äldre yrkesfiskare som ej orkar med det betydligt mer ansträngande fisket uthavs.

Motionen åsyftar skapandet av regler med generell effekt för både

yrkesfiskare och fritidsfiskare m. fl. Detta anser dock fiskerinämden inte böra komma ifråga. Däremot talar många skäl för att åtgärder vidtages på avsett sätt i vad gäller enbart yrkesfiskarna. Nämden är emellertid inte beredd att på nuvarande stadium tillstyrka ett system – särskilt i beaktande av ärendets stora räckvidd – där en kategoriklyvning skulle komma ifråga då det gäller olika slag av fiskare. Nämden får därför avstyrka bifall till motionen.

Avvikande mening anmälades av vice ordf. Sven Andersson, som uttalade att motionen borde tillstyrkas.

Blekinge provinsförbund av RLF föreslår att länsstyrelsen i sitt remissvar avstyrker i motionen framförda yrkanden och förslag till lagändringar och framhåller därvid.

Då styrelsen sedan ett antal år tillbaka haft vetskap om den irritation – bland såväl medlemmar som yrkesfiskare – som blivit följden av de alltmer tilltagande försöken till olaga fiske med parryssjor, har synpunkter inhämtats från förtroendemän och medlemmar i de RLF-avdelningar inom länet som gränsar till havet.

Av framförda synpunkter framgår med all tydlighet att en lagändring enl. motionens förslag ej kan accepteras av organisationens medlemskår. I en del fall har istället krav framförts att provinsförbundet skall medverka till att all användning av parryssjor förbjöds i alla vatten, såväl enskilt som samfällt och allmänt.

I andra fall har önskemål framförts, att nu gällande lag skall kompletteras med restriktiv tidsangivelse för fiske med ifrågavarande fångstredskap.

Såsom skäl för avslagsyrkandet, framförda krav och uttalade önskemål anges, att ett fiske intill stranden även med parryssjor oundvikligt skulle leda till en ytterligare försämring av fångstmöjligheterna och avkastningen såväl för det egentliga yrkesfisket som för kombinationsföretagen jordbruk – fiske (ålfiske).

Den genom tillgänglig statistisk bevisbara försämringen av i synnerhet ålfisket bedöms vara en följd av det hitintills bedrivna fisket (rovfisket) med parryssjor.

I motionen framfört påstående, att parryssjorna hela tiden ansetts som rörligt redskap, är felaktigt. Kustbefolkningen har på grund av parryssjans konstruktion och användningssätt ansett denna som ett fast redskap. Ansvarskännande fritids- och sportfiskare har haft samma uppfattning. Däremot har, såsom inledningsvis angivits, mindre ansvarskännande fritidsfiskare gjort gällande motsatsen.

I motionen framförd uppfattning och slutsats: "Eftersom fisket med ålrev är betydligt mera arbetskrävande har man på grund av avfolkningen vid kustområdena övergått till att fiska med parryssjor" är också felaktig och avsiktligt missvisande. Den faktiska och enda anledningen till att parryssjan kommit att ersätta ålreven är att ryssjan – på grund av konstruktion och material kan stå utsatt under obegränsad tid.

Svenska Sydkustfiskarnas Centralförbund tillstyrker motionen och anför följande.

Som framgår av motionen har frågan om denna tolkning av fast och rörligt redskap genom dom avgjorts i Blekinge län. Att denna dom skulle följas av ett förslag om lagändring torde väl ingen svävat i okunnighet om, särskilt mot den bakgrund som föregått den rättsliga processen. Att en sportfiskeorganisation, som har fiske som rekreation och avkoppling,

beslagtar yrkesfiskarnas redskap och därmed fråntager dem sina försörjningsmöjligheter skapade utan tvekan en irriterad stämning långt utöver länets gränser. Dessutom kan framhållas, att ett sådant förfarande strider mot den anda och mening, som dåvarande statsrådet deklarerat i anslutning till förarbetena av 1950 års lag. Han hävdade därvid med skärpa enligt tredje lagutskottets utlåtande nr 23 att för dem som bedriver yrkesmässigt fiske annorstädes än på eget vatten, är det ett önskemål att de få rörelsefrihet för sin yrkesutövning och att den enskilda fiskerätten ej skall ges sådan omfattning, att den försvårar eller omöjliggör för dem att bedriva sin näring med tillfredsställande resultat.

Frågan har dessutom varit föremål för kongressens ställningstagande, som beslutade i enlighet med vad som föreslagits i den framlagda motionen.

Sveriges Fiskares Riksförbund (23.3.1971)

Riksförbundet anför.

Bruket av s. k. parryssjor vid fiske efter den stationära ålen har sedan 1920-talet, då desamma började användas vid den skånska västkusten, brett ut sig över stora delar av övriga svenska kuststräckor. De sätts ofta ut sammankopplade i längder från ett tiotal i varje sträcka upp till ett femtiotal. Framförallt inom skärgårdsområden och i skyddade vikar komma de till användning, både av yrkesfiskare och av s. k. tillfällighetsfiskare.

1950 års lag om rätt till fiske definierar fast redskap såsom fiskebyggnad, så ock med ledarm försett fiskeredskap, vilket medelst pålar eller tyngder eller annorledes fästes vid botten eller stranden och avses skola kvarstå längre tid än två dygn i följd. — All annan redskap är rörligt.

Parryssjorna är försedda med ledarm och fästade vid botten, men avses i regel att tagas upp inom två dygn. Enligt styrelsens uppfattning kan det inte anses vara önskvärt med sådan ändring av lagtexten så att parryssjor alltid skall betraktas som rörligt redskap och oberoende av hur länge de kommer att vara utsatta i en följd. Om de får kvarstå allt för länge utan tillsyn kan de dels komma att hindra annat fiske och dels kommer den fisk, som fångats däri att bli förstörd eller skadad. Frågan om huruvida parryssjor skall betraktas såsom fast eller rörligt redskap bör därför som nu är fallet bli beroende av hur fisket bedrives.

Förslaget att § 11 i lagen om rätt till fiske skall få den i motionen angivna lydelsen kan styrelsen tillstyrka. I den mån parryssjor stå utsatta kortare tid än två dygn bli de tillåtna att användas intill stranden vid södra kusten av Blekinge län.

